

takové úkony, jež se ročně opětuji a mají v každém roku asi stejný rozsah, nikoli však též ojedinělé, mimořádné úkony, spojené s neobyčejnou námahou. Tomu nasvědčuje i výše ujednaného paušálu, který v souzené věci byl velmi mírný, neboť podle zjištění nižších soudů činil v prvních pěti letech ročně 1400 Kč a v dalších pěti letech ročně 1000 Kč, a nemohlo tudíž býti úmyslem stran, aby právník-odborník za takový nepatrný honorář konal mimořádné, s obzvláštní námahou a ztrátou času spojené práce, jak tomu bylo při dávce z majetku a přírůstku na majetku, hledí-li se k podstatě této dávky a k složitosti příslušných předpisů, zejména když šlo o jmění, záležející z rozličných složek v ceně přes jeden a půl milionu Kč. Dávka z majetku a přírůstku na majetku není dále »řádnou« daňovou záležitostí, neboť jde tu o jednorázové plnění státu svou povahou zcela zvláštní, zavedené k určitým, v zákoně vymezeným účelům (§ 1 zák. čís. 309/20 Sb. z. a n.) a tato dávka se nepřiznává a nevyměruje z běžných příjmů nebo výnosů, a neslouží ku krytí běžných potřeb, jak tomu je u jiných daní. Zavázal-li se tedy žalobce obstarávati žalovanému »řádné daňové záležitosti«, nelze to vykládati v ten smysl, že tím i převzal agendu této zvláštní mimořádné dávky, a odměna za ni není obsažena v ujednaném paušálu. Mylný jest názor, že při výkladu sporné smlouvy lze přihlédnouti k ujednání, jež uzavřel žalobce s jinou stranou, ježto nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že toto ujednání bylo stranám známo při sjednání sporné smlouvy a že se chtěly řídit touto dohodou s jmenovaným spolkem. Nabízel-li žalobce žalovanému své služby k obstarávání jeho daňových záležitostí anebo »všech řádných daňových záležitostí«, nelze mu vytýkati, že se vyjádřil nejasně nebo pochybně, pročež nelze tu ani použití vykládacího předpisu § 915 obč. zák. Odvolací soud důsledkem svého názoru nezabýval se dalším obsahem odvolání, zejména výší žalobního nároku. Věc není tedy zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 15105.

K § 1163 obč. zák.

Spokojí-li se s tím zaměstnanec, stačí ve vysvědčení o služebním poměru jen potvrzení doby služby, po případě potvrzení, kdy a jak se skončil služební poměr.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv II 103/36.)

Žalobce uplatňuje, že byl u žalované židovské náboženské obce zaměstnán jako kantor a košerák a vykonával též úkoly tajemníka a pokladníka, že není již aktivně činným, a domáhá se na žalované náboženské obci vydání listiny, jíž se stanoví, že byl dán od 1. ledna 1930 na trvalý odpočinek. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nejde o žalobu určovací podle § 228 c. ř. s., nýbrž o žalobu na plnění, neboť žalobce se nedomáhá ochrany svého práva bez ohledu na nároky z něho plynoucí, nýbrž účelem této žaloby jest, aby se žalobce domohl nároku exekuce schopného, který mu podle jeho názoru přísluší proti žalované náboženské obci z právního poměru, založeného služební smlouvou, t. j. nároku na vydání listiny. Žalobci nebylo tudíž tvrditi a prokázati skutečnosti, odůvodňující jeho zájem na brzkém zjištění. Žalobní návrh je jasný a nijak neurčitý (§ 226 c. ř. s.). Žalobce žádá vydání listiny určitého obsahu, že totiž žalobce jest dán od 1. ledna 1930 na trvalý odpočinek, takže o způsobu a rozsahu plnění (§ 7 ex. ř.) tu nemůže býti pochybnosti. Nejvyšší soud odůvodnil ve svém rozhodnutí čís. 14495 Sb. n. s., že jde o soukromoprávní poměr založený smlouvou se žalovanou obcí ujednanou a o nárok z tohoto poměru vyvozovaný, a věc jest tedy posouditi podle XXVI. hlavy obč. zákoníka (§ 1151 a násl. obč. zák.), ježto v době od ujednání smlouvy do jejího uplynutí neplatily zákony hodící se na zaměstnanecký poměr žalobcův. Podle § 1163 obč. zák. může zaměstnanec při skončení služebního poměru žádati, by mu bylo vydáno písemné vysvědčení o době a druhu služby. Názor, že žalobě nelze vyhověti již proto, že žalobce se nedomáhal vysvědčení při skončení služebního poměru, nýbrž teprve dávný čas poté, nelze schváliti, ježto, jak to zřejmo z druhé věty § 1163 obč. zák., chtěl zákon jen zdůrazniti, že zaměstnanec při skončení služebního poměru má nárok na bezplatné vydání listiny, kdežto před tím, t. j. za trvání služebního poměru, jest mu na jeho žádost vysvědčení vydati jen na jeho útraty. Nevadí, že žalobce nežádá, aby vysvědčení se zmínilo o druhu jeho služby, ježto zaměstnanec jest sice oprávněn trvati také na potvrzení o druhu služby, může se však spokojiti též s užším obsahem listiny, t. j. jen s potvrzením doby své služby. Nemusí ani žádati, aby mu byla potvrzena celková doba služby uvedením dne vstupu do ní a dne ukončení služebního poměru, a může žádati — ježto zákon to nevylučuje —, aby mu bylo potvrzeno jen, že a kdy a jakým způsobem skončil jeho služební poměr. Listinu takového obsahu žádal však žalobce na žalované obci a ježto žalobce byl dán dnem 1. ledna 1930 do trvalé výslužby, je žaloba důvodná.

Čís. 15106.

Poddlužník může kompensovati se zabavenou pohledávkou pohledávku útratovou, přisouzenou mu rozsudkem již před zabavením, třebaže se rozsudek ten stal pravoplatným teprve po zabavení.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv II 192/36.)

Žalovanému byla povolena exekuce zabavením a přikázáním pohledávky, již měl povinný proti žalobkyni (poddlužníku). Tato tvrdíc, že